

A betegség és a szenvedés a remény iskolájává válhat

XVI. Benedek pápa üzenete a betegek világnapjára

Az emberi szenvedés értelmet és világgosságot merít Jézus kínszenvedéséből, halálából és feltámadásából – írja a pápa a betegek világnapjára, amelyre 18. alkalommal kerül sor 2010. február 11-én, a lourdes-i Szűzanya emléknapján.

A dokumentumban a szentatya emlékeztet az Egészségügyi Dolgozók Pápai Tanácsa felállításának 25. évfordulójára. Az egészségügyben végzett lelkipásztori szolgálat az egyház küldetésének integráns része, mert Krisztus üdvözítő küldetését követi – mutat rá a pápa. A betegek világnapja legyen jó alkalom arra, hogy egyre nagyobb apostoli buzgósággal végezzék a betegek és ápolóik lelkipásztori gondozását. Minden keresztény arra kapott meghívást, hogy megélje az irgalmas samaritánus példabeszédét. Jézus ma is arra buzdít bennünket, hogy hajoljunk le a testben és lélekben sé-

rült testvéreinkhez. Ha befogadjuk és megéljük Isten kegyelmét hétköznapjainkban, akkor megérthetjük, hogy a betegség és a szenvedés a remény iskolájává válhat. Spe salvi kezdetű enciklikájának tanítása nyomán XVI. Benedek hangsúlyozza, hogy az ember nem akkor gyógyul meg, ha menekül a fájdalom elől, hanem ha képes arra, hogy a nehézségekben értelmet találjon a Krisztussal való egyesülés révén.

Simon András: Veronika kendőt nyújt Jézusnak

Számtalan formája van az egyház humanitárius és spirituális kezdeményezéseinek a betegek és a szenvedők szolgálatában; a 25 évvel ezelőtt létrehozott Egészségügyi Dolgozók Pápai Tanácsa ennek egyik bizonyítéka. Korunk történelmi-kulturális környezetében nagy szükség van rá, hogy az egyház jelen legyen a betegek számára, melléjük állva; a társadalomban pedig hatékonyan adja át az emberi életet védő evangéliumi értéket, a fogantatástól kezdve a természetes halálig.

XVI. Benedek arra kéri a betegeket, hogy imáikat és szenvedéseiket ajánlják fel a papokért, hogy hűségesek maradhassanak hivatásukhoz. Szolgálatuk hozzon bő lelki termést az egész egyház javára – hangzik a betegek világnapjára szóló pápai üzenet.

Forrás: Vatikáni Rádió/Magyar Kurír

Hamvazószerda, a nagyböjt kezdete

A húsvétot megelőző negyvennapos böjt a keresztények számára bünbánati időszak, amely alkalmat ad a lemondásra, a hitben való elmélyülésre és kiengesztelődésre, hogy méltóképpen felkészülhessenek a húsvétnak, Jézus Krisztus feltámadásának megünneplésére.

Miért éppen negyven napig tart a nagyböjt? A Szentírásban számos esemény kapcsolódik a negyvenes számhoz. Jézus Krisztus nyilvános működésének megkezdése előtt negyven napot töltött a pusztában. Negyven napig tartott a vízözön, negyven évig

vándorolt a pusztában a zsidó nép, Mózes negyven napig tartózkodott a Sínai-hegyen, és Jónás próféta negyvennapos böjtöt hirdetett Ninivében.

A böjt vallásos gyakorlata a bünbánat, a megtisztulás, az áldozat és a könyörgés kifejeződését szolgálja, jelzi az embernek Isten iránt tanúsított szeretetét és az érte való áldozatvállalását.

Hamvazószerda az őskeresztény hagyományból merít: a hívők a vezeklés részeként hamut szórtak a fejükre. Még ma is őrzik ennek emlékét: az előző évben megszentelt és el-

égetett barka hamujából a pap hamvazószerdán (és nagyböjt első vasárnapján) keresztet rajzol a hívek homlokára, miközben ezt mondja: „Emlékezzél, ember, hogy por vagy, és porrá leszel!” A hamu egyszerre jelképezi az elmúlást és a megtisztulást.

A VII. században alakult ki a mai gyakorlat, hogy a nagyböjt kezdetét az első vasárnap előtti szerdára tették, így hamvazószerdától húsvétvasárnapig nem negyven, hanem negyvenhat nap telik el, ugyanis a közbeeső hat vasárnap nem böjti nap.

Új év régi reményekkel

Hát eljött végre a várva várt 2010-es esztendő. Az új év régi reményeket ébreszt bennünk. És az ilyenkor mindig felmerülő kérdést: vajon mit hoz az előttünk álló esztendő, jobb lesz, vagy még rosszabb, bízhatunk-e sorunk jobbra fordulásában, vagy van még lejjebb is? A hívó ember mindig bizakodik a gondviselésben, bele kapaszkodik, belőle merít erőt. Vannak helyzetek, amikor csak az isteni segítségre hagyatkozik, mert sem a társadalomra, sem környezetére, sem az erkölcsi rendre, sem az igazságszolgáltatásra nem számíthat. És most ilyen időket élünk.

Sokan sokat imádkoznak hazánk lelki megújulásáért, ami helyes és kívánatos is. Csakhogy emellett tenni is kellene valamit. Mindenkinek a maga helyén a lehetőségei szerint. Mert enélkül az egész olyan, mint a csodavárás. Jézus a kánai menyegzőn nem a semmiből varázsolt az asztalra borral teli korsókat, hanem azt mondta, töltsék meg vízzel az edényeket, majd csak ezután változtatta borra a vizet. A szolgáltnak tehát el kellett menni vízért, haza kellett cipelni, megtölteni a hat kőedényt, tehát fáradságos munkával hozzá kellett járulni a csoda megvalósulásához. A mi Istenünk jó pedagógus. Bármikor tehet csodát, de helyettünk nem fog cselekedni. Túlságosan kényelmes megoldás volna karba tett kézzel üldögelni és várni az isteni beavatkozást. Majd ha elmondhatjuk, hogy emberi erőnkhez mérten megtettünk mindent, akkor várhatjuk a csodát. Mert egyébként minek is nekünk a szabad akarat, ami nélkül nem volnánk egyebek, mint két lábon járó bábok. De a népi bölcsesség is azt tanítja, segíts magadon, az Isten is megsegít. Nos, az előttünk álló évben itt a lehetőség, hogy az isteni segítség kérése után tegyük meg a magunkét saját és gyerekeink jövőbeli jobb, emberibb élete érdekében. Áprilisban, amikor választás előtt állunk, ne szegje kedvünket a mögöt-

tünk maradt nyolc év hiábavaló küzdelme. Ne gondoljuk azt, hogy rajtunk nem múlik semmi, mert igenis minden egyes ember szava számít. Legyünk végre szolidárisak és összetartók, és ne higgyünk a csábító, ámító szíréhangoknak. Ne térjünk le se Jobb(ik)-ra, se balra; gondoljunk az „oszd meg, és uralkodj” jól bevált módszerére. Hiszen ennek ittuk a levét eddig is. Nagyon szomorú, hogy némelyek csak a saját önös érdekeiket képesek nézni, amikor ennél sokkal nagyobb tétekért küzdenek mások. Lehangelő, amikor a sztrájkoló buszvezetőket szidják a hoppon maradt utasok. Mert nagyon kellemetlen a hidegben a megállóknál dideregni, vagy nagy késéssel érkezni munkahelyre, orvoshoz vagy iskolába, mégis tudomásul kellene venni, hogy ebben a helyzetben szolidárisnak kell lenni, mert áldozatot mindenkinek vállalni kell. Nemcsak a saját, de közös ügyünkért is.

Emlékezzünk az elszenvedett csalódásokra, a hazugságokra, s az ezek következtében kialakult szegénységre, a kukában turkáló hajléktalanokra, az éhező gyermekekre, akik naponta csak egyszer ehetnek – azt is az önkormányzat jóvoltából – a kilakoltatott családokra, a haldokló egészségügyre, az állástalan pedagógusokra, a külföldre kényszerülő tehetséges emberekre. Még akkor is gondoljunk rájuk naponta, ha a mi fejünk felett van fedél, asztalunkon étel, még akkor is, ha mindezekből mi még nem érzünk semmit, mert egyelőre van munkahelyünk, egészségünk, nyaralónk és bankbetétünk. Jézus figyelmeztetett: szegények mindig lesznek köztetek. A mondat így is folytatódhat napjainkban: akikről a hirtelen milliomos-milliárdosokká vált minisztereknek, kormánytagoknak, bankároknak, üzletembereknek kutyája kötelessége gondoskodni. Akik tehetnek arról, hogy hazánkban minden második ember szegény, és min-

den nyolcadik mélyszegénységben él. És a többiek, akiknek nincs lehetőségük ezen a helyzeten tevételesen változtatni, legalább vállaljanak szolidaritást velük. Hiszen könnyen lehet, hogy éppen azok miatt vannak ebben a helyzetben, akik a legutóbbi szavazáskor rossz helyre tették az x-et, vagy otthon maradásukkal, közömbösségükkel a rossz oldalt erősítették. Jól éljünk hát szabad akarattal, józan eszünkkel.

Nem tagadom, négy évvel ezelőtt elcsüggedtem magam is a sikertelenség, a nemtörődömség láttán, s a sok látszólag hiábavaló munka, gyözködés miatt. Azonban a rengeteg kudarc közepette mégis éltet a remény, mert jeleket látok. Embereket, akik teszik a dolgukat a legreménytelenebb helyzetben is. Bőjte Csabákat, Kozma atyákat, s olyanokat akik talán kevésbé ismertek, mint amilyen a fiatal, mélyen hívó költő, a bölcsészhallgató Fabók Endre, vagy az az ismeretlen, aki karácsonykor ajándékot visz a gyermekosztály kis betegeinek.

Hiszem, hogy van jobbik énkünk, és többségben vannak a normálisan gondolkodó, ép erkölcsi érzékkel rendelkező emberek, bármennyire is mást állít elénk a média. A többség jóízűségét mutatta a legutóbbi „Csiláglag születik” is, ahol a nézők nagy része nem egy zavarodott, magamutogató, nemi identitással küzdő önjelölt sztárocskát, hanem egy nagyon tehetséges, de szolid külsejű, visszafogott fiatalembert juttatott szavazataival az első helyre. Reménnyel bíztam, hogy van Koltay Gergelyünk, hogy fogynak a Cseh Tamás CD-k, hogy sok fiatal Ákos-koncertre jár, és van katolikus rádiónk. Hiszem és remélem, hogy az ország egyszer felébred tetszhalottállapotából, mert az ember ösztönösen vágyik a jóra, a rendre, az igazságra, még akkor is, ha erkölcsi mélyponton van. Vagy éppen azért.

Hinni kell tehát az isteni igazságban, remélni a jó győzelmét és szeretni embertársainkat. Ami, valljuk be, alkalmasint a legnehezebb feladat.

E. Hargitai Márta

„Jót s jól, ebben áll a nagy titok”

**Gárdonyi Géza: Statárium
a másvilágon**

A jövő század legendás könyvéből

Krónikánk 2004. októberi és novemberi számában már részletesen beszámoltam az íróról, aki 120 évvel ezelőtt a Fel nagy öröme című szerzeményével örökre beírta nevét a karácsony zenéi repertoárjába. Ezekben az években írt novelláiban ott rejtőzik népisége, a gyermeki lélek szépsége és pedagógiai ars poeticája: „Mikor először lépsz az iskolába, legyen arcodon Jézus nyájassága!”

Magánéletének boldogtalansága elsodorja a pedagógiai pályáról, publicista lesz. Újságírói minőségében, bárati körében ő is belesodródik spirítiszta, okkultista, gyakran ateista elmentmondásokba, de lelke mélyén ott rejtőzik keresztény volta, benne él gyermekkora hite. Egri remeteségében, életének harmadik szakaszában írt közismert nagy regényeiben újra visszatért keresztény gyökereihez, pedagógus voltához. A regényekben szereplő fiatalokban benne él a szép szerelem, a boldogságkeresés tisztasága. Az egri remete lelke felében a gyermeki lélek tisztaságával keresztény maradt. Ezt bizonyítja sírfelirata az egri várban: „Csak a teste”, és az Útra készülés című verse is. „Csupán egy ajtó bezárul itt lenn a földön [...] s kinyílik ott fenn az égen: Ez a halál.”

Legendáiból azért választottam ki a Statáriumot, mert benne ismerhető fel leginkább csodálatos stílusa, csak rá jellemző szófordulatai, az égi szereplők népíre jellemző humora. A legenda mondanivalója még sohasem volt annyira időszerű, mint napjainkban. Ezért fogadjuk tanulságul rövid változatát:

Péter apostol a mennyekben járál. Bús-gondos ábrázattal lógatja ősz fejét. Összetalálkozik János apostollal. – Hej, János öcsém, valahogy nem jól forog a világ odalenn, már második éve éjjel-nappal jön mindenféle náció,

csupa katonaruhások. – Tudjuk, Péter bátyám, hogy háborúskodik a világ. – Hallod-e, János, szólhatnál az Úrnak, itt volna az órája a végső ítéletnek.

János a fejét rázta, még nem érett meg a gabona, hogy learathassák.

– Akkor hát miért özönlik ide ez a rengeteg vérontó? – A tiszták jöhetnek ide fel csupán, Péter bátyám. Nem tudod? – De mindenki, János, mindenki mégsem lehet tiszta! Statárium kell ide! Eredj az Úrhoz, engedje meg nekem, hogy megvizsgáljam, mi az oka ott lenn ennek a lelket búsító pogány háborúnak! – Szólhatok éppen, de tudom, mit felel rá: kezekben a kulcsok, cselekedj! – Hát persze – bólint rá Szent Péter.

A lelkek csak jönnek, szállonganak. Harsog rájuk Péter, de hát hiába, nem lát bennük semmi hamisságot. Mégis rájuk dörög: – Miért fogtok fegyvert? Ezt parancsolta nektek Krisztus Urunk? A katonák zavarodottan néznek össze. Végül egyikük megszólal: – Minékünk odalenn nem Krisztus Urunk parancsol, hanem a törvény.

Szent Péter azonban csóválja a fejét: Mégis ti vagytok az oka a háborúnak! Ha nincs katona, háború sincs! De az egyik sebesült megszólalt: – Hogy lenne a katona az oka a háborúnak, hiszen a háborúban a katona szenved a legjobban. – Szent Péter elgondolkodott. – Ez hát tiszta sor: minden katona mártír, minden mártírnak a mennyben a helye. Ezek között csakugyan nem található meg a háború okozója. De hát akkor kik közt? – Eredj, halál főangyala, hozz fel a földről minden rendű és rangú emberből egyet-egyet, nem a robotos féleből. Talán végére járunk, ki a felelőse ennek a nagy világegésnek!

A halál főangyala lecsapott az égből, mint a villám. Egyszerre csak ott termett az ítélőszék előtt mindenféle ember. Itt állott megszeppenve maga a király is.

– Isten látja a lelkeket, oly ártatlan vagyok, mint a római pápa. Reszkető

kézzel írom alá a hadüzenetet. Miniszterek kényszerítenek rá. – A miniszter sápadtan vonogatja a vállát. – A háborúra minket a diplomaták készítetnek. – A diplomata kezét dörzsölgetve szól: – Már hogy volnánk mi a háború okai! Mi csak megérezzük a választ, amely a nép lelkéből kavardik elő!

Minden népből hoz egyet a halál főangyala. Csupa kérges kezű ember. Csak bámulnak, hogy a diplomaták rájuk háritják a felelősséget. – Mi, Uram, mi isszuk a háború legkeserűbb levét. Örülünk, ha menekülhetünk a szenvedés elől.

– No ezen el nem igazodunk. Ki van még hátra? Újságírók! Politikusok! – Vallatta őket, de hát hiába. Még mindig kérdés maradt a kérdés: Ki az oka a háborúnak? Szent Péter a homlokára csapott. – Hát ki volna más, ha nem az ördög? Hívatja Szent Györgyöt. – Hozd fel, szent lovag, az ördögöket a pokolból!

Csak egyet hoz! – hüledezik a halál fejedelme. – Hát maga Belzebub az, a pokol fejedelme! – Hol a többi? – villan Péter szeme. – Szanaszét – lihegi Belzebub, szanaszét a földön. De azok nem okai a háborúnak. – Hát akkor mit művelnek ott a te gaz alattvalóid? – Dolgoznak szegények a gyárakban, hogy kivegyük a részünket az alkalmi forgalomból.

Szent Péter indulatosan kiáltott fel: – Akkor hát te vagy az oka!

Belzebub gúnyosan mosolygott. Tudod, hogy soha ki se mozdulok a birodalmamból. Én csak a magját vetem el, hogy maradjon valami emlékem a földön. Azt ki sem irthatjátok. – Micsoda magvat? – A háború okának magvat. És még az ki nem vész, enyém az ember.

– Nézd meg a zsebeket! – szólt gúnyos hangon. Szent Péter elnémult. – Hát lássuk a zsebeket! Mindenkiét, aki csak itt van!

Kiforgatták a zsebeket. Tele voltak a zsebek arannyal, kinek több, kinek kevesebb. Még a földművesek zsebében is volt valamennyi. Csak a katonák zsebe volt üres.

Nem csak gyerekeknek!

Kedves Gyerekek!

Kint nagy, puha pelyhekben hullik a hó. Rendületlenül esik, szakad hajnal óta. Pedig már úgy vágyakoznánk egy kis napsütés, egy leheletnyi tavasz után. Nézem a sűrűn szállingózó hópelyheket, és eszembe jut az a decemberi este. A téli szünet előtti utolsó napok egyike volt, akkor köszöntött be igazán a tél: hófúvással, jeges északi széllel egyetlen éjszaka alatt vastag, fehér takaróba borította a kis falut. Reggel vidám gyerekhad hancúrozott az utcákon, az óvodába szánkón érkeztek az apróságok, a városba bejáró iskolások ráérősen ballagtak a buszmegálló felé, elégedetten nyugtázták, hogy ma nem jár majd beírás, dorgálás a reggeli késésért, sőt talán akkora szerencséjük lesz, hogy hamarabb elengedik a vidéki tanulókat. Úgy is lett: délutánra ismét zordabbra fordult az idő, arcunkba csapta a szél a havat, miközben a várost jártam a gyerekeimmel, akik ajándékokat akartak vásárolni kapkodva, időt, pénzt és fáradságot megtakarítva az utolsó pillanatban. Válogattunk a sok felesleges kacat között, és eszembe jutottak azok a régi karácsonyok, amikor még egyetlen kis kezeikkel kusza, maszatos rajzocskákat készítettek, fúrtak-faragtak, ragasztottak napokon át, titokban, nagy kitartással. Bolyongtunk az áruházak között a tömegben, mindenféle hasonló céllal sietősen, rosszkedvűen tolakodó, türelmetlen emberek, a fülsiketítő karácsonyi zenétől és a rendre megszólaló hitelakciók, reklámok felhívásaitól egymás szavát sem hallottuk. El is ment a kedvem mindentől, hol volt már a reggeli első hó öröme – feketére, sárosra, latyakosra taposta az ádáz karácsonyi forgatag. A csupa fölösleges limlommal teli csomagjainkkal épphogy elértük az utolsó buszt. Kimerülten és keserűen melengettem fázós tagjaimat a leghátsó ülésorban, s közben hallgattam gyermekeim üres fecsegését, civódását. Szinte észre sem vettem, ahogy egy tizenéves fiú mellém ült. Szorosan összehúzta magán vékony kis kabátját, még a csuklyát sem vette le a fejéről, úgy gubbasztott egész úton. Anynyira lefoglaltak a gondolataim, hogy már a falu határában járt a busz, mire észbe kaptam, hogy készülődni kellene a leszálláshoz. Ebben a pillanatban a fiú, mint egy zsák, eldőlt az ülésen, majd lefordult a földre, és nem mozdult. Próbáltam felemelni a fejét, de nem sikerült, szölongattam, rázogattam, de semmi válasz. Előresiettem a sofőrhez, hogy segítsen, mert hátul valaki roszszul lett, vagy talán részeg. A buszvezető rögtön felismerte a fiatalembert, aki rendszeres utasa volt, erőteljesen ébresztgetni kezdte, és hangosan figyelmeztette, hogy le kell szállnia, mert hazaért, itt lakik. A fiú lassan, nehezen tért magához, felénk fordította az arcát, és akkor hirtelen belém hasított valami. Ez az arc valahonnan nagyon ismerős volt. Igen-igen, pillanatok alatt bevilant a kép. Apró, romos kis ház – talán ha kétszobás – sokgyerekes, nehézsorsú lakik benne. A gyerekek épp akkorák, mint az enyémeik. Az édesanya ott hon van a legkisebbel, az édesapa alkalmi munkákat tud csak szerezni. Mondanak róluk mindenfélét, néhányan furra szerzetnek tartják őket itt a faluban. Én régóta csodálójuk vagyok. Van valami titkuk. Gyakran látni őket együtt sétálgatni: apa, anya és néhány gyerek. A nagyok is, a tizenéves kamaszok megedélnék mellettük. Mennek vidáman, együtt, rendületlenül, fittyet hányva a szegénységre, a nélkülözésre, a rosszündulatra. Beszélgetnek, örülnek egymásnak, az életnek. A sápadt kis arcon mosoly ül, vidáman köszöngetnek mindenkinek. Azt mindenki tudja a faluban, hogy ebben a családban nélkülöznek. Mit is? Földi dolgokat, mulandó értékeket: pénzt, gazdag ruhátarat, drága játékszereket, technikai eszközöket, korszerű, divatos berendezési tárgyakat. Ám azt szerintem kevesen vették észre, hogy van, amiben bővelkednek: egymás iránt érzett szeretetben, összetartásban – így valójában nagyon is gaz-

dagok ők, s ezért is olyan elégedettek. Emlékszem, együtt vártuk az asszony-nyal a legkisebb gyermekünket. Nem volt benne semmi félelem, semmi aggodalom. Ő igazán az élet ajándékának találta ezt a kis jövevényt. Sújtak-búgtak a hátuk mögött, hogy „fel se fogják, mekkora felelőtlenség”, ők meg csak derűsen, bizakodva várták az új családtagot. Kislányt szerettek volna, mert abból csak egy van, de fiút adott a Jóisten, erős, életrevaló kislegényt. S most a huzatos buszon a vékony dzseki félrecsúszó csuklyája alól mintha a kis kétéves fiúcska arca nézne vissza rám. Hát persze, a nagyfiút, a legnagyobbat csak hírből ismerem. Ő már nemigen sétálgat a családdal napos délutánokon. Azt beszéljük, az iskola mellett munkát vállal, mert kell a pénz otthon. Dolgos gyerek, szívesen hívják segíteni... ő fekszik itt szinte az ájulásig kimerülten a busz sáros, koszos padlóján. Lassan feltápáskodik, leszállunk. A sofőr köszöni, a fiú köszöni – csak tudnám, mit... A busz elrobog, kérdezzük a fiút, haza tud-e menni, némán int a fejével, majd tántorogva indul el a mély hóban. Mi meg csak állunk, sokáig nézünk utána. A nagyfiam halkán odaveti: „Utána menjek, elkísérem?” De a tétova léptek már eltűnnek a kavargó hóesésben. Kérdezem, ismeri-e a fiút. Kiderül, hogy jól sejtettem, ki lehet. Már mondja is, hogy a hajnali busszal jár az iskolába, és a hétórással érkezik esténként. Látom, kicsit még töprengenek a dolgon, a kislányom gondolkodik, hogy is segíthetnénk nekik. Aztán eldübörög mellettünk egy hókotró, a gyerekek kiabálnak, futnak, gázolnak bele a nagy hóba, majd idétlenül viccelődnek az utcában havat lapátoló kortársukon, végül otthon morogva, kelletlenül fogják meg a hólapátokat. Kezdődik az esti vircsaft, huzavona: kinek miért nincs kedve tanulni, ki megy előbb fürödni, kié lesz a számítógép, miért nem nézhetjük meg azt a filmet... A buszos kalandunk már csak az én fejemben jár. Szégyen van bennem, szomorúság és tehetetlen indulat. Már nincs egy hét karácsonyig. Vajon miért nem érzik meg, miért nem veszik észre a gyermekeim sem az igazán fontos dolgokat? Miért nem látják át azt sem,

milyen irigylésre méltó helyzetben vannak, hogy fűtött otthonuk, meleg ruhájuk van, tanulhatnak, szórakozni járhatnak, élhetnek a kedvteléseiknek is? Gyanítom, nem az én gyermekeim ilyen elvetemültek. Gyanítom, kedves kis barátaim, hogy nektek is ritkán jut eszetekbe hálát adni mindezért a szülőknek és a Jóistennek. Úgy sejtem, néha ti is félrehúzódtok, ha szegényesebb, rosszabbul öltözött társatok telepedik le mellétek, s talán nem tévedek nagyot, ha azt feltételezem, hogy ti se mindig kitörő lelkesedéssel szaladtok segíteni édesanyátoknak vagy édesapátoknak a házimunkában, hogy ti is gyakran elodázzatok az iskolai feladatok elkészítését, sőt elképzeltetőnek tartom, hogy ti is mulattatok már ideig-óráig más kárán, baján, szerencsétlenségén. Persze, furcsa is lenne, ha nem ezt tennétek, hiszen rengeteg körülöttetek a negatív, rossz példa. A társadalom jelentős része tehetetlenül és érzéketlenül áll, és nem cselekszik, hanem elhamarkodottan ítélkezik, ha bajba jutott, rászoruló em-

bereket lát. S a felnőttek vajon megatnának-e benneteket, mit kellene tenni? Azt hiszem, elsősorban a mi hibánk, az összefogás és a szociális érzékenység hiánya az, ha egy gyermeknek a halálos kimerültség határán kell hazabuszoznia esténként.

Farsang van. A vidámság, a mulatozás hetei a nagybőjti bűnbánati időszak előtt. Bálakat, vigasságokat, nagy lakomákat rendeznek mindenfelé. A felhőtlen jókedv, a tréfa, a tánc ideje ez, s lám, én meg ilyen borongós cikket írok nektek. A farsang az átváltozás, a maskarába bújás, az álarcba öltözés ideje is. Ilyenkor egy-egy estére belebújhattok mások bőrébe, jelmez öltöttek, beöltözhetek kéményseprőnek, tengerésznek, boszorkánynak. A szalagavató bálakon gyönyörű báli ruhákban illeghetnek-billeghetnek a lányok, mint a régi idők úri dámái. Arra gondoltam, mi lenne, ha megpróbálnátok lélekben mások ruháját, szerepét magatokra öltetni. Ha olykor-olykor belelélnétek magotokat, mit jelent kitaszítottnak lenni bőr-

színed, vallási vagy társadalmi hovatartozásod, testi vagy szellemi fogyatékoságod miatt. Elképzelnétek, milyen lenne, ha nektek nem jutna betevő falat, ajándék, szép, új ruha, ha nem tanulhatnátok, ha felnőttnek is nehéz felelőségeket kellene a nyakatokba venni, ha nem volna szerető, támogató családok, békés, menedéket nyújtó otthonok. Ha napról napra bizonytalanságban, küzdelemben, reménytelenségben kellene ébrednetek és álomra hajtanotok a fejeteket. Arra gondoltam, ez a farsang lehetne a lelki átöltözés ideje is, és abban reménykedem, talán mindennek nem kellene múltó kalandnak lennie az együttérzés, a kötelességtudat, az egymásért és másokért vállalt felelősség világában. Talán változtatni is lehetne, először és elsősorban önmagunkon, talán lehetne másképp szemlélni a világot, talán lehetne másképp is élni.

Munkás, eredményes, szerencsés második félét kívánok mindnyájatoknak!

Péti Mária

„Ti tehát így imádkozzatok...” (Mt 6,9–13)

Imakurzus-beszámoló

Mi az imádság?

Az imádság a hit beszélgetése Istennel. Az imádságban bocsánatot kérünk bűneinkért, hálát adunk Istennek jótéteményeiért, dicsérjük szeretetért, és gyermeki egyszerűséggel tárjuk elébe kéréseinket.

Mi a célunk az imával?

A Szentírás világosan élénk állítja az imádság kettős hatását: egyrészt kapcsolatba lépni szerető Atyánkkal (Mt 6,9, miatyánk), másrészt lelkierőt nyerni a kísértések legyőzésére. Joggal mondhatjuk: az imádság a lélek lélegzétvétele. Aki nem lélegzik, az meghal. Így van ez az imádsággal is. Aki nem imádkozik, az lelkileg meghal. Aki keveset imádkozik, az lelkileg elgyengül, vagy beteg lesz. Aki rendszeresen, tudatosan imádkozik, Isten sze-

mével kezdi látni a világot, ezért jobban el tud igazodni a feladatok között.

Mégis, van úgy, hogy elakadunk. Elakadás mutatkozik a földi kapcsolatainkban, és valahogy Istennel sem találjuk a hangot. Én is belekerültem ebbe a völgybe. Úgy éreztem, hiába fohászok az Úrhoz, nem értem őt, nem hallom válaszait, érzéseim tompasága miatt nem tapasztalom őt. Szívemben sóvárgás ébredt, hogy újra jóban legyek velem, könnyen menjen a beszélgetés. Egyik barátom, aki már meguntta siránkozásomat hallgatni, felhívta fegyelmemet a Szent Ignác Lelkiségi Iskola által hirdetett Betániai Mária-imakurzusra, amelyet Beke Tünde-Lidia OSB obláta tartott a Szent Margit Evangelizációs Centrumban (www.szentignac.ujevangelizacio.hu).

A kurzus célja megismertetni egyházunk imamódszereit, kincseit a

Szentírás és a katolikus lelki írók tapasztalatai alapján. Egy hétvége valójában kevés, hogy ezt a nagy témát alaposan körbejárja, de néhány praktikus – a mindennapi rohanó élettempónkban is megvalósítható – módszer ráirányítja a figyelmet. Az előadások során bemutatásra került néhány jól használható forma (Szentírás-alapú elmélkedés, rózsafüzér, szentségimádás stb.), és volt rá mód, hogy a gyakorlatban is kipróbáljuk a tanultakat.

Vasárnapra az ország különböző pontjairól érkező résztvevők közül mindenki megtalálta az adott életállapotának megfelelő imamódot. A zárómisényt volt miért hálát adni.

Beke Tünde-Lidia OSB obláta vezetésével a veszprémi hívek itt, helyben részt vehetnek az imakurzuson, amelyet jó szívvel ajánlok mindenkinek.

Dr. Léner-Pintér Sára

Ti vagytok erre a tanúk

Ökumenikus imahét

Templomunkban Závodi Zsuzsanna református lelkész hirdetett ígét az imahét negyedik napján, amelynek témája a nekünk ajándékozott hit volt.

Jézus kérdéseket tesz fel útítársainak az emmauszi úton:

Ismered-e a nevemet? Miről beszélgettek egymással? Megkérdezi tőlük azt is, mi történt Jeruzsálemben, hogy látják tanítványai az eseményeket. A tanítványok kezdetben nem ismerik fel őt.

Mi vajon felismerjük-e a mellénk szegődött Jézust, beszélgetünk-e vele?

Isten minden döntésünk előtt kérdez minket, de nem sablonos választ vár tőlünk. Jézus a hit által kiérlelt döntésünket várja tőlünk.

A mi hitünk megállja-e a helyét a viharban is?

Az emmauszi úton a tanítványok a közösségteremtő Jézussal találkoznak, aki megtöri a kenyeret.

Az egy kenyérből részesülő keresztyének és keresztyének egymással is egységben lesznek.

Jézus nem sémákat, nem ideológiát,

nem receptet ad nekünk, hanem önmagát. Jézussal találkozva már nem önző kérdéseket teszünk fel magunknak, hanem azt, hogy mit akar tőlem az én Uram.

Jézus arra hív minket, hogy álljunk az elhagyatottak, a jogfosztottak, a kiszolgáltatottak mellé vigasztaló szere-

tettel. Az is tanúságtétel, ha irgalommal, szeretettel kérdezek.

Adjunk hálát azért, hogy egymást kaptuk ajándékba. Adjunk hálát a keresztekért, és a megvigasztalásokért is.

Gyökössy Endre üzenete: „Úgy élj, hogy kérdezzenek.”

Miről kérdeznek minket a leggyakrabban, és miről beszélgetünk?

Tetteink járjanak válaszaink előtt, hogy azok magukért beszéljenek. Felelősek vagyunk egymásért, felelősek vagyunk a világot. Az egyház felelős a világot. Ne éljünk lelakatolt váraként egymás mellett! Szóljunk, akár alkalmas, akár alkalmatlan az idő!

Hallgassuk Jézust többet imádságban, igelvasásban, a lélek csendjében, mert ő életünk örök és legnagyobb ajándéka.

Urunk, Istenünk, köszönjük neked mindazokat, akik átadták nekünk az örömhír üzenetét, és hitünknek szilárd alapot adtak. Imádkozunk, hogy közösen mi is tanúbizonyosságot tehesünk hitünkéről. Ezt pedig azért tesszük, hogy mások is megismerhesenek téged, és higgyenek abban az üdvözítő igazságban, amelyet Jézus Krisztus ajánl fel mindenkiért.

szöveg és fotó: Demény Anna

Nemes célok támogatása

A Veszprémi Kolping Család Alapítvány 2006 óta létezik és működik.

Az alapítvány céljai között szerepel többek között:

- évente egy rászoruló család gyermekének iskolakezdését tankönyvek és írószerek megvásárlásával segíti;
- hozzájárul az egyházi ünnepkör ke-

retében megrendezésre kerülő rendezvények költségeihez, melyekre meg kell hívni a történelmi egyházak Veszprém megyei vezető személyiségeit;

- az alapítvány hozzájárul a Veszprémi Kolping Család Egyesület éves programjaihoz kapcsolódó előadások költségeihez.

Kérjük, aki egyetért a fenti célokkal, támogassa az alapítványt adója 1%-ának felajánlásával.

Az alapítvány neve:

Veszprémi Kolping Család Alapítvány

Az alapítvány adószáma:

1893970-1-19

Támogatásukat köszönjük!

Nagy Árpádné

a kuratórium elnöke

Kitekintő

Oberfrank Pál a veszprémi Petőfi Színház igazgatója

Erről döntött 28 igen, 10 tartózkodás mellett a megyegyűlés január 28-án a megyeházán, a Szent István teremben.

Az igazgatójelölt a képviselők előtt elmondta: szeretné folytatni azt az utat, amit Bujtor István korábbi direktor megkezdett. Célja, hogy a színházat bekapcsolja a város és a megye kulturális vérkeringésébe. Prioritásnak tekinti a felelősségteljes gondolkodást.

Véleménye szerint napjainkban nem kap elég hangsúlyt a színházi előadásokban az élet pozitív, szép oldalának, a reménynek a megjelenítése, különösen Budapesten sok a depresszív előadás. Az Eperjes Károly művészeti tanácsadóval összeállított műsorterv színvonalának folytatása alapvető cél, akivel kiemelt figyelmet fordítanak a gyermekekre, az egyetemistákat pedig szeretnék megnyerni.

Dr. Kovács Zoltán bizottsági elnök hozzászólásában a teátrum gazdaságos működésre helyezte a hangsúlyt, dr. Hermann István bizottsági elnök nemzeti értékeink jelentőségéről beszélt. Talabér Márta megyei alelnök szerint az új igazgató megválasztásával folytatódik a színházban 2008 januárjában megkezdett magas színvonalú működés. A szocialista-liberális oldal, köztük Kovács Zoltán Já-

nos, Pusztai István bizottsági elnök és dr. Zongor Gábor hosszasan elemezve kétségbe vonta a pályázat szakmai megalapozottságát, előkészítettségét, kifogásolta, hogy Oberfrank jelölésében túlzott az elfogultság, a megyegyűlés fideszes többségének politikai motivációja.

Elhangzott még: az igazgató úgynevezett népszínház típusú működést jelölt meg pályázatában, míg Sopsits Árpád, a másik pályázó elképzeléseit nehezen lehetett volna megvalósítani Veszprémben.

A képviselők döntöttek még többek között a megyei közművelődési intézet, illetve a megyei sporthivatal igazgatója felmentéséről, pályázatokról, a megyei kórház alapszabályának, a zirci kórház költségvetésének és a Pápai Ingatlanfejlesztő Kft. társasági szerződésének módosításáról, a Veszprém Megyei Magyar–japán Baráti Társaság címbejegyzéséről, majd meghosszabbították a nemzetközi együttműködési megállapodásokat.

A magyar kultúra napja a megyei múzeumban

Jöjjön egy olyan világ, ahol mindenféle tekintetben nagyobb figyelem jut a kultúrára, az azt megtettesítő intézményekre és művészekre egyaránt! – hangsúlyozta Talabér Márta megyei alelnök a kultúra napi ünnepségen a megyei múzeumban Veszprémben, január 22-én.

Sokszínű programmal köszöntöttek a jeles napot a szervezők a mú-

zeumban. „Tárgy és lélek. Öltöztetős ábrázolások és szakrális textilek a Palócföldről” címmel kiállítást nyitott meg dr. Lackovits Emőke néprajzkutató, majd dr. Limbacher Gábor múzeumigazgató, a kiállítás rendezője részleteiben is bemutatta a különlegességet. A megnyitó hangulatáról a „Rimóci Palócok” előadása gondoskodott.

Ezen a napon mutatták be a Diénes Attila Magyarpolányban élő szobrászművészről szóló albumot is, amit Gopcsa Katalin művészettörténész, a kötet szerkesztője ajánlott az érdeklődők figyelmébe Vásárhelyi János Ferenczy Noémi-díjas formatervező művész közreműködése mellett.

Talabér Márta megyei alelnök köszöntőjében felidézte, hogy a művészt a millennium esztendejében, Ópusztaszeren ismerte meg, a megyék találkozáján, a szoborparkban, ahol Diénes Attila I. András-szobrát avatták fel. Majd később ismét megcsodálhatta művészetét Sepsiszentgyörgyön, egy újabb kiállításon.

– Veszprém megye büszkélkedhet kiváló képzőművészekkel, szobrászművészekkel, de Diénes Attila az egyik legkiválóbb közülük – vélekedett az alelnök. Hozzátette: a 80-as években érkezett hozzánk, amikor még nem lehetett látni, hogy bármi is változna Erdélyben, a szülőföldjén. Számomra különösen kedvesek az erdélyi, a székely emberek, és mindig újabb kíváncsisággal tölt el, ha onnan származó művész alkotásait tekinthetem meg – fogalmazott Talabér Márta.

Adóbevalláshoz

Magyar Katolikus Egyház technikai száma az egyházak támogatására felajánlott 1%-hoz: **0011**

Egyházi alapítványok amelyeknek adónk másik 1%-át felajánlhatjuk:

19666275-1-43: Magyar Karitás Alapítvány

18917884-1-19: Keresztény Szülők Alapítványa Veszprém Megyei Diákokért

19261083-1-19: Veszprémi Szeminárium Alapítvány

19266239-1-19: Angolkisasszonyok I.B.M.V. Veszprémi Közhasznú Szervezete

Hírek és események

Az imaapostosság szándékai februárra:

Általános: Hogy valamennyi tudós és értelmiségi az igazság őszinte keresése által eljusson az egyetlen igaz Isten megismerésére.

Missziós: Hogy az egyház, saját missziós önazonosságának tudatában, arra törekedjék, hogy hűségesen kövesse Krisztust, és hirdesse evangéliumát minden népnek.

Február 7-én, vasárnap minden szentmise végén Balázs-áldást adunk (Szent Balázs 3-i emléknepjéhez kapcsolódva).

Február 11., a Szűzanya lourdes-i megjelenésének az emléknepje, a betegek napja. Templomunkban a következő vasárnapon, február 14-én a délelőtt 11 órai szentmisén szolgáltatók ki a betegek kenetét azon testvéreinknek, akik idős koruk vagy betegségük miatt veszélyben vannak, és kérik a szentséget. Ennek a feltétele a szentgyónás, ill. a megszentelő kegyelem állapota és a szentmisében a szentáldozás. Akik kérik a betegek kenetét, azok előzetesen jelentkezzenek a plé-

bánián (a 327-609-es telefonon is lehet) vagy a sekrestyében.

Február 24. hazánkban Szent Mátyás apostol ünnepe.

Ebben az évben február 17-re esik hamvazószerda, a nagyböjt kezdete. Ne feledkezzünk meg arról, hogy ezen a napon szigorú böjt van! A következő vasárnapon, február 21-én is minden szentmise végén hamvazást tartunk.

A nagyböjt kezdete kapcsán idézzük fel egyházunk böjti fegyelmét! Minden pénteken Jézus szenvedésére és halálára emlékezve bűnbánati napot tartunk valamilyen bűnbánati cselekedet végzésével, elsősorban hústiltalommal vagy más önmegtagadással, jó cselekedettel vagy több imádsággal Jézus szenvedésére emlékezve (pl.: keresztút, fájdalmas rózsafüzér). Nagyböjt péntekjein 14 éves kortól továbbra is kötelező a hústiltalom. A hústiltalom alól felmentést kaphatnak a betegek és azok, akik nem a saját asztaluknál étkeznek, de ilyen esetben más bűnbánati cselekményt kell végezniük. Hamvazószerdán és nagypénteken pedig szigorú böjt van, ami azt jelenti, hogy a hústiltalom mellett a felnőttek (18-60 éves korig) legfeljebb három-

Betániai Mária-imakurzus

Időpont:

2010. február 26-28

Helyszín:

a Regina Mundi-plébánia közösségi háza, Veszprém, Dózsa György út 9.

Vezeti:

Beke Tünde-Lidia OSB obláta

szor ehetnek, és csak egyszer lakhatnak jól.

Nagyböjt péntekjein este 6 órakor közös keresztúti imádságot végzünk a templomban.

Imádkozzunk értük...!

...mert az örök hazába költöztek:

Tátray Istvánné sz. Mecsei Angyalka (73 éves) november 19-én, Neuburger János (66 éves) december 1-jén, Gyarmati József György (69 éves) december 28-án, Leiker József (72 éves) január 1-jén, Nagy Vincéné sz. Karmazsin Magdolna (91 éves) január 8-án, Villand Miklósné sz. Schmid Margit (70 éves) december 26-án, Bocskay Zoltánné sz. Vesztergom Erzsébet (77 éves) január 15-én, Nagy János (87 éves) január 20-án, Vértesi Emil Istvánné (85 éves) január 24-én

Készüljünk a szentmisére!

	Olvasmány	Szentlecke	Evangélium
febr. 14.	<i>Jer 17,5-8</i>	<i>1Kor 15,12.16-20</i>	<i>Lk 6,17.20-26</i>
febr. 21.	<i>MTörv 26,4-10</i>	<i>Róm 10,8-13</i>	<i>Lk 4,1-13</i>
febr. 28.	<i>Ter 15,5-12.17-18</i>	<i>Fil 3,17-4,1</i>	<i>Lk 9,28b-36</i>
márc. 7.	<i>Kiv 3,1-8a.13-15</i>	<i>1Kor 10,1-6.10-12</i>	<i>Lk 13,1-9</i>

Regina Krónika

A Regina Mundi Plébánia ingyenes lapja
Megjelenik 650 példányban

KÖH nyilvántartási szám: 163/0179/2007.

A kiadó neve: Regina Mundi Plébánia

Vezetője: László Dezső atya

A szerkesztőség címe:

8200 Veszprém, Dózsa György út 9.

Telefon: 88/327-609

A szerkesztőség vezetője: Demény Anna

Szerkesztők: Lakóné Adonyi Krisztina,
Kreschka Miklós, Selyem Zoltán

Lapzártá: minden hónap 20-án